

Ти глянув на годинник і замислився, скільки ще доведеться чекати на боса. Відтоді як почав працювати асистентом приватного детектива, уже звик, що вам доводилося стирчати в дуже дивних місцях. Прихисток часто здавався звичайним містечком, але в нього був тіньовий бік — тут мешкали вампіри, вовкуни, привиди, гобліни та ще купа інших химерних істот. Навіть твій бос, пан Клаус Зольстаг, був еті. По правді, працювати з ним було цікаво, але не зараз — ледь-ледь світає і ще страшенно холодно, а ти не можеш потрапити в офіс, бо той замкнений.

Надворі сіро, а погода — просто паскудна. Захмарилося так, що, здається, ось-ось піде дощ. Ти з полегшенням почув знайомий звук машини Клауса — Ватсона. Мотор автомобіля гавкотів і гарчав, бо, на відміну від решти автівок, Ватсон раніше був звичайним псом. Колись це здалося б тобі дивним, але ти вже давненько працював на темному боці, тож знав, що тут усе трохи інакше. Ватсон припаркувався біля тебе і весело помахав викидною трубою.

Дверцята біля пасажирського сидіння відчинилися.

— Раночку! — голосно гарикнув Клаус. — Застрибуй!

Ти заліз в авто й лише встиг потягнутися за паском безпеки, щоби пристебнутись, як Ватсон рвонув з місця. На дзеркалі заднього огляду висів освіжувач повітря, але його аромату було замало, щоб позбутися специфічного запаху твого боса. Єті позіхнув, і ти хутко затулив рукою носа, щоби випадково не вдихнути ранкових «пахощів» з його рота. Цікаво, як давно він прокинувся? Не те щоби це було аж надто незвично — з раннього ранку стежити за підозрюваним чи перевіряти ймовірну зачіпку. Однак відтоді як ви розслідували велику справу, минуло вже кілька місяців.

Раптом з радіоприймача залунала музична реклама:

*— О ТАК! О НІ! З ВАМИ ЩОУ НІКА ГРІММА
НА РАДІО ЗАТЬМАРЕНОГО КВАРТАЛУ!*

— Скоро восьма тридцять, — промовив диджей. — Я Нік Грімм, і саме час для важливої новини...

— Слухай уважно, — сказав Клаус, — це наша нова справа.

А диджей продовжив:

— Учора ввечері з Музею магічних штукенцій і коштовного каміння вкрали рідкісний і напрочуд

цінний експонат. Надзвичайні сили поліції розшукують злодія, який поцупив Губку Часу. Зараз у нашій студії письменник і експерт із подорожей у часі Тімоті О'Лірі, який розповість нам про всі властивості цього предмета...

Трохи вищий, ніж у діджея, голос промовив:

— Губка Часу — це напрочуд унікальний предмет. Звичайні губки ростуть на дні моря та фільтрують воду, а ця Губка утворилася внаслідок часових припливів і здатна поглинати час. Інакше кажучи, якщо її стиснути, то весь світ навколо завмре.

Раптом Клаус так круто повернув за ріг, що ти мусив ухопитися за сидіння, а Ватсон аж заскавчав. Йому теж не сподобалося кермування єті. Дивно, куди це твій бос поспішав. Ти не бачив його таким

завзятим відтоді, як ви працювали над справою лікаря Франклфінка, у якого зник був Монстротворець.

А диджей продовжив:

— Директорка музею, пані Лисосвищ, яка очолює установу понад два століття, звертається до слухачів із проханням надати будь-яку інформацію про зниклий експонат.

— Украй важливо повернути Губку, — пролунав жіночий голос. — Я позичила її у свого дуже давнього друга. Якщо вона потрапить до лихих істот, це матиме невідворотні наслідки.

— Більше ми дізнаємося з прямого етеру репортерки «Незвичайно-звичайних новин» Гретхен Випивохи-Шкандибохи, яка зараз перебуває на місці злочину й, сподіваюся, на зв'язку.

— Дякую, Ніку, — проскрипів жіночий голос. — Учора я була на вечірці для преси в музеї, куди Губку привезли три русалки. Пані Лисосвищ розпоряджалася заходом, і коктейлі лилися рікою. Серед гостей були професор О'Лірі та два працівники Надзвичайних сил поліції, які відповідали за безпеку Губки. Тож тепер усі вони, напевно, стали головними підозрюваними в цій таємничій справі.

— Імовірно, і вас варто додати до списку підозрюваних, Гретхен? — запитав Нік.

Репортерка вибухнула таким верескливим сміхом, який пронизував, мов гострий ніж. Недарма кажуть, що крик банші може взагалі знерухомити людину.

Тобі трохи полегшало, коли її сміх замовк.

— Мене зaledве можна вважати підозрюваною, Ніку, — заперечила Гретхен. — Я на власні очі бачила, як головний інспектор Темник замкнув кімнату, де розмістили Губку Часу. Саме тоді, о десятій годині, закінчилася вечірка для преси. Пізніше пан Темник заявив: коли він перевірів кімнату опівночі, Губки в ній уже не було.

— Зрозуміло, — відповів Нік Грімм. — Як мені відомо, Губка мала стати одним з експонатів нової виставки, присвяченої подорожам у часі.

— Не просто експонатом, а перлиною колекції, — виправила банші. — Так, на виставці можна роздивитися цінні предмети, як-от Раковину Пам'яті, зазирнувши в яку, бачиш минуле, Лампу Випадковостей, яка допомагає переміщатися в різні часові періоди, і миску Тіста Для Печива З Передбаченнями. Але поцупили чомусь лише Губку Часу.

— Однак це, певно, жахливе потрясіння для керівництва музею, — перебив її диджей. — У них і без цього останнім часом кепсько йшли справи, еге ж?

— Так і є. Саме тому пані Лисосвищ сподівалася, що, відкривши виставку про подорожі в часі, зможе

знову зробити музей прибутковим. Як тоді, коли змії на макітрі старої горгони ще могли обертати людей на камінь. Пані Лисосвищ володіла чудовою колекцією статуй, але зараз її зір уже не той, що був, і музей потроху занепадає.

— А й справді, я і сам там уже давненько не був, — підтвердив диджей. — Але хіба не ходили чутки, що музей мають перетворити на торговий центр?

— Цілком можливо, — відповіла Гретхен. — Франклфінк, якого нещодавно вибрали Нічним мером, не приховує свого бажання оновити всі старі будівлі в містечку. Та, на превеликий жаль, ми не змогли отримати від нього хоча б якісь коментарі щодо цього, бо зараз він в офіційному відрядженні в Трансильванії.

— Дякую, Гретхен, — сказав диджей. — Любі слухачі, триматимемо вас у курсі щодо цього таємничого викрадення із замкненої кімнати. А тепер переходимо до прогнозу погоди від відьми, пані Хлої Хвацько.

Та захихотіла, а потім промовила:

— Ніч буде ясною, але вранці я наворожу дощ. Десь в обід я викличу сонце, а ближче до вечора начаклюю зливу з хробаків, яка більшості може здатися огидною, однак дуже потішить качок.

Клаус вимкнув радіо.

— Ми з тобою повинні відшукати Губку Часу, — промовив він. — У нас зараз немає клієнтів. Тож, коли розкриємо такий надскладний злочин, справи підуть угору.

За твоєї пам'яті ще не траплялося такого, щоб бос брався за розслідування, на яке його ніхто не наймав. Цікаво, може, він щось від тебе приховував? Що було цілком імовірно, бо Клаус часто не відкривав тобі всіх своїх намірів. Тож, поки ви кудись їхали, ти вирішив не відповідати, а зосередився на обмірковуванні всіх деталей, які почув по радіо.

У тебе вже був готовий список підозрюваних, коли Клаус нарешті пригальмував біля будівлі музею, що скидався на старий занехаяний будинок з купою башточок і брудними вікнами. Надворі була вивіска «Музей МШКК». Більшість людей з іншого кінця містечка навіть і не подумала б заходити в таку занебану споруду, але ті, хто мешкали в Затьмареному кварталі, знали, що це була аж ніяк не звичайна будівля. На під'їзній доріжці, що вела до входу в музей, поліціантка розглядала сліди шин. Зачувши звук мотора Ватсона, вона озирнулася:

— Агов! Тут не можна паркуватися!

— О, раночку, Ельфіно, — люб'язно привітався Клаус, відчиняючи дверцята автівки й виходячи. Ти пішов слідом за ним.